

**XXXI. ročník celonárodního festivalu
křesťanského divadla Gorazdov Močenok**

č. 4

Festivalový spravodaj

S FESTIVALOM PO FESTIVALE

foto: Michal Lašut

Festival sa skončil, nech žije festival:

Objavovať na ceste poznania a umeleckého kreovania – dobro, pravdu a krásu, je neraz zložitý proces. Prináša objavy, poblúdenia, ale najužitočnejšími veličinami tohto zhmotňovania na javisku sú cesta a proces. Chvilie naplnených okamihov divadla, keď sa rozozvučia struny divákovej obrazotvornosti a možno na okamih porozumie viac sebe i svetu.

Všetci túžime po opravdivej živej vode a chceme sa k nej dostať stoj čo stoj, aj keď sa niekedy musíme umyť aj špinavou vodou, aby sme objavili v jednoduchej životnej múdrosti a láske opravdivú

krásu a dotyk Toho, ktorý nás presahuje.

Naše obrazy, podobenstvá, metafory nie sú dokonalé, my sme tvorcovia, nie Stvoriteľ. Raz sa priblížime k prameňu opravdivo, autenticky, inokedy aj trochu blúdime... Komunikovať v divadle a umení pravdu, dobro a krásu je niekedy aj nad naše sily, ale to neznamená, že na to chceme rezignovať.

Nádejám sa, že XXXI. ročník festivalu Gorazdov Močenok ponúkol tvorcom aj divákovi viaceré opravdivé stretnutia s krásou a životom. Otvoril dialóg a ponúkol prirodzenú a nenútenú komunikáciu, rovnako na ošoh tvorcom, organizátorom, účastníkom dielni i divákovi.

Všetkým srdečne ďakujem za ich nasadenie a prítomnosť.

DALI SA NÁM NAPIŤ

- doc. Mgr. Martin Timko, ArtD. -

Rozhovor so Simou Magušinovou

foto: Michal Lašut

Vaše piesne sú najmä zo života a smerujúce k Bohu. Ako teda vnímate Jeho „klopanie“?

Pán Boh je taký zlatý, že vždy klope na dvere takým spôsobom, akému najlepšie rozumiem. V každom období môjho života On už vie nájsť ten spôsob, aký najlepšie pochopím. Niekedy klope nahlas, lebo som možno v hluku, tak, aby som ho počula, niekedy šepká, niekedy je to veľmi jemné. Niekedy „klope“ cez zázraky a niekedy klope aj cez Pannu Máriu. Cez Jeho mamínu, ktorá mi je veľmi blízka, ktorú mám veľmi rada a On sa mi prihovára aj cez ňu.

foto: Michal Lašut

Sme veľmi vďační, že ste prijali pozvanie koncertovať práve na našom festivale. Aké hudobné plány máte do budúcnosti, resp. v najbližšej dobe?

V prvom rade som veľmi vďačná, že ste nás sem pozvali. Naozaj sme sa dobre cítili a som veľmi rada, že som tu mohla byť. Do budúcnosti máme nejaké koncerty, ktoré nás čakajú. V prvom rade sa venujem mojej rodine a keď mám čas, budem rada, ak tie koncerty stihnem odohrať. Ak stihnem nahráť aj nejaké nové piesne, k nim aj nové videoklipy ak Pán Boh dá, plánujeme mať cez advent ešte aj turné.

Čo by ste odkázali nášmu festivalu?

Je to veľká zodpovednosť robiť takýto festival, lebo má tradíciu a chodí naň veľa ľudí. Cez tento festival sa môžete dotýkať ľudských srdiec. Prajem tomuto festivalu, aby pokračoval a aby prinášal dobré ovocie.

Veľmi pekne ďakujem za tento rozhovor a za váš čas.

- Peter Šuvada -

KVAPKA ŽIVEJ VODY...

Pontifikálna sv. omša (Gorazdov)

V nedeľu zavŕšila XXXI. ročník celonárodného festivalu kresťanského divadla Gorazdov Močenok pontifikálna sv. omša v Gorazdove. Vysluhoval ju Mons. František Rábek, ordinár OS a OZ SR. Koncelebrantom bol rektor Kňazského seminára sv. Gorazda v Nitre Mons. Marián Dragúň, ako aj ďalší prítomní kňazi. Otec biskup sa vo svojej homílii zameril na Rok kresťanskej kultúry, ktorý bol vyhlásený na sviatok sv. Cyrila a Metoda. Vyzdvihol potrebu rozvíjania kultúry a nie jej deformáciu, ktorá sa v dnešnej dobe snaží mnohých ovplyvňovať. Povedal: „Božím zámerom je robiť dobro.“ Ozrejmil tiež význam sv. Gorazda, ako človeka kultúry, ktorú prevzal od svojich učiteľov – vierozvestov sv. Cyrila a Metoda. Vyzval na dodržiavanie desatora Božích prikázaní, ktoré Boh chce viesť k dobru, a tým pádom aj k šíreniu dobrej kultúry, ktorú zároveň nachádzame aj v prírode.

Ako príklad uviedol aj posolstvo jedného zo zakladateľov festivalu Miša Kováča Adamova, ktorý mal ideu, aby kresťanskú kultúru šíril práve tento festival, čo sa mu aj podarilo a darí dodnes.

- Peter Šuvada -

foto: Michal Lašut

foto: Michal Lašut

foto: Michal Lašut

foto: Michal Lašut

Chorus Salvatoris
foto: Michal Lašut

Dobrovoľný hasičský zbor Močenok
foto: Michal Lašut

Čestná stráž Ordinariátu OS a OZ SR
foto: Michal Lašut

NAZRELI SME...

redakcia Festivalového spravodaja "Čo sa nám podarilo...alebo aj prehrešky?"

Na začiatku festivalu sme sa po prvýkrát stretli – bolo to v knižnici – s Peťkom Šuvadom a Kristínkou Hodásovou, nevedela som, čo presne bude moja náplň pri tvorbe Spravodaja, veď každý rok na GM je inak koncipovaný. Neskôr pricestovala aj doc. Zdenka Pašuthová, porotkyňa, členka redakčnej rady a lektorka tvorivých dielní, čiže tri v jednom, ba možno aj viac, a tak sme začali tvoriť „tím“. Dostala sa mi úloha robiť anketu s divákmi po jednotlivých akciách a zisťovať, na ktoré podujatia sa diváci chystajú a na čo sa tešia. Bola to zaujímavá práca. Niekedy bolo vtipné sledovať, ako sa mi

niektorí účastníci snažia vyhnúť a utekajú predomnou. Doteraz počujem: „Nie, jaj, mňa sa nič nepýtajte, ja neviem, čo by som povedal/a.“ Iní sa zase rozhovorili a dalo sa ich názory hneď použiť do Spravodaja. Skúsenosti sa získavajú spoluprácou a ja som sa od kolegýň dozvedela, ako sa pracuje so zdieľaným dokumentom, čo je to Canva, zistila som, že je správne, ak napíšem „vierožvestovia“, ale aj „vierožvestcovia“. Bolo to poučné. Dojmy z redakčnej rady v tomto ročníku GM vystihuje asi heslo: „Málo spánku – veľa kávy“, čo stopercentne platí pre všetkých organizátorov festivalu. A tiež humorné: „Najprv ideme sušiť, až potom skladať,“ keď nám pri tlači vyťahovali výtlačky Spravodaja priamo z tlačiarne a papier bol ešte mokry a až po chvíli sme stránky mohli vkladať do seba. Ale stihli sme to!

Pri práci vznikajú aj chyby, takže sme sa z úst p. Bakošovej dozvedeli, že „Spravodaj“ by sa mal spisovne volať „Spravodajca“, ďakujeme za upozornenie.

Touto cestou chcem poďakovať farníkom, ktorí počkali pri Katedrále sv. Emeráma v Nitre, kým sa mohol otec biskup dostať k rozhovoru pre Spravodaj.

- Jana Nováková -

Ako už Janka písala, naše stretnutia začali v obecnej knižnici v Kláštore. Pripadla mi tá ťažšia úloha – úloha šéfredaktora, ktorý by mal každému rozdeliť svoje povinnosti, kto má ktorú rubriku na starosti, akým spôsobom to zrealizovať a najmä mať oči na stopkách, keď sa to všetko dá „dokopy“. Ešte predtým však bolo potrebné pripraviť samotný harmonogram a štruktúru, v čom pomohla pani doc. Pašuthová. Ďalej dať dokopy texty a zaslať na korektúru pozornému oku pani PaedDr. Olge Pappovej, následne Kristínke Hodásovej na grafické spracovanie. Čo je však jedna z dôležitých súčastí obsahu? Fotografia. To by nebolo bez fotografa Michala Lašuta a jeho umeleckého oka, ktoré zachytilo každý detail – krásu pohybu, moment prekvapenia, ale aj hovorené, či spievané „slovo“.

Áno, aj ja som človek omylný. Keďže som mal okrem „šéfredaktorstva“ na starosti celé PR a marketing, pracoval som teda viackrát na dve strany. Alebo tri? 😊 Preto vám v krátkosti opíšem, kde som sa to napríklad „kopol“. Bolo ráno, po 4 hodinách spánku a s Kristínkou Hodásovou sme dávali dokopy tretie číslo Spravodaja. Píšem článok, medzitým telefonujem, ona zas usilovne zliepa materiál do grafiky. Položí mi otázku: „Hmyz dám koho?“ Tak automaticky odpovedám: „Daj doc. Timka“. A takto vznikajú tlačoví škriatkovia. V skutočnosti napísala túto reflexiu doc. Zdenka Pašuthová. Pán docent písal reflexiu na Hniezdo. „H“ ako „H“, a tak som podal mylnú informáciu, za čo sa ospravedlňujem 😊.

Vzniklo však aj mnoho úsmevných situácií a milých zároveň, keď sme sa prítomná drvivá väčšina zobrali, sadli do auta a išli do tlače skladať Spravodaj. Otvorím dvere a vravím: „Nesiem vám kavalériu.“ 😊 Po úspešnom skladaní sme pokračovali do kultúrneho domu na predstavenie Dedko a ja. V aute však pani doc. Pašuthová povie: „Čo tak si spraviť spoločnú fotku redakcie?“ A vznikla krásna fotka – i keď neúplnej redakcie. Dodatočne sa s nami však odfotila aj Olga Pappová a Michal Lašut. Po spojení oboch fotografií je náš tím kompletne viditeľný 😊.

Zo srdca teda ďakujem celému nášmu redakčnému tímu!

- Peter Šuvada -

Ďakujem všetkým za spoluprácu a za odpustenie všadeprítomnému Michalovi Lašutovi, lebo som ho zabudla spomenúť pri verejnom poďakovaní v kultúrnom dome 😊

- doc. Zdenka Pašuthová, ArtD. -

Keď som prijala „výzvu“ na tvorbu grafickej stránky plagátu, programu, bulletinu, Spravodaja a iných vecí, nevedela som presne, čo môžem očakávať. Pána Petra Šuvadu som poznala z našich hovorov od februára, s p. Oľgou Pappovou a p. doc. Zdenkou Pašuthovou som bola len v písomnom kontakte. Ale ani to ma neodradilo a v druhý deň festivalu som dorazila do Močenku. Krásna malebná dedina s ešte väčšou históriou ma prijala s otvorenou náručou. Či už p. Danka Lóžiová alebo p. Jana Nováková, ktoré sa mi stali blízkymi osobami počas celého týždňa, za čo im ďakujem. Samozrejme, nie všetko je dokonalé, ale stále verím, že ako redakčná rada, tak aj p. Michal Lašut a jazyková redaktorka odvedli úžasnú prácu, za ktorú sa im chcem poďakovať.

Ale troška z iného súdka. Tak, ako už spomenula Janka, krycie heslo tohto ročníka festivalu: „Málo spánku – veľa kávy“, platilo najmä pri ranných stretnutiach a pri dopoludňajšom tvorení Spravodaja. Kto sme mohli, sme sa stretli v knižnici a snažili sa vychytať všetky muchy, ktoré pri tvorbe vznikajú. Samozrejme, nie vždy sa to podarilo, a tak vzniklo pár preklepov, za ktoré sa ospravedlňujem. Ale aj tak sme to zvládli úspešne či už za pomoci p. doc. Martina Timka, ktorý prispel svojimi článkami alebo za pomoci ľudí a hostí festivalu, ktorých p. Jana Nováková vypočula a ich postrehy zazneli v rubrikách. Nejde mi ale neopomenúť moju myšlienku zo siedmeho dňa festivalu, keď sa ma p. Elena Bakošová pri raňajkách opýtala: „Deje sa niečo?“ A moja jediná odpoveď bola: „Moja káva potrebuje kávu.“ V prenesenom význame by sa to dalo brať tak, že tak, ako ľudia potrebujú kultúru, tak aj kultúra potrebuje ľudí, ktorí ju budú mať radi a budú ju rozvíjať.

Touto cestou sa chcem za seba poďakovať, za grafickú stránku, všetkým, ktorí sa zúčastnili festivalu Gorazdov Močenok, a tak prispeli k celkovej atmosfére. ❤️

- Kristína Hodášová -

Chcela by som sa poďakovať pani Šuvadovej, ktorá ma oslovila, či by som nepomohla s organizáciou GM. Netušila som, ako by som mohla pomôcť. No našla sa oblasť, v ktorej, verím, som bola užitočná. Organizácia takéhoto festivalu si vyžaduje množstvo úsilia a energie, ale prináša aj množstvo ľudského „tepla“, v ktorom možnosť „zohriať sa“ som mala tento rok aj ja, za čo som nesmierne vďačná.

- Oľga Pappová -

Redakčná rada Gorazdovho Močenku 2023
foto: Peter Šuvada

Redakčná rada Gorazdovho Močenku 2023
foto: Michal Lašut

foto: Michal Lašut

Členovia a členky divadelného súboru Makyta získali pre svoju tvorbu vzácnu posilu – profesionálneho a skúseného režiséra Kamila Žišku. Voľba titulu je originálna a prekvapivá zároveň, pretože ide o českú klasickú „báchorku“ z obdobia národného obrodzenia, ktorá – aspoň pôvodne – mala nabádať, aby sa šikovní ľudia po skúsenosti mimo domoviny vrátili do svojej vlasti. V prípade Kamila Žišku a DS Makyta sa pôvodná divadelná hra stala predlohou na takmer rozprávkovú, bujarú

a rozihranú inscenáciu. Režisérovo rukopis je ľahko čitateľný – rekvizity funkčne a vtipne menia podobu (bubon je zrazu hrncom, puzdro na basu je dom) a nedokonalosť či zámerná insitnosť sa mení na vedomý princíp hravosti.

Škoda, že v rozprávke o putovaní Švandu do sveta a zase späť je toho všetkého trochu priveľa a priveľmi rôznorodého. Najviac to vidieť na riešení kostýmov víl a divožienok (kde od náznakových záclon, cez rozprávkový kostým kráľovnej víl, prechádza poetika až k vrecovinovým kuklám na hlavách žien).

Vtipným paradoxom inscenácie o českom muzikantovi a jeho dobrom kamarátovi je jej absolútna nehudobnosť. Namiesto čarovných gájd využívajú tvorcovia doslova kakofonické flautové duo. Dômyselne pracujú aj s inými zvukmi a rytmom.

Je škoda, že text neprešiel radikálnejšou úpravou. Vynechanie či zhutnenie niektorých obrazov by inscenácii prospelo, spolu s tým by došlo aj k prirodzenej redukcii prestavieb, čo by pomohlo aj hercom.

Divadelný súbor má síce výhodu početného súboru, ale ten nie je vyrovnaný. Nájdeme v ňom osobnosti, ktoré suverénne pracujú s jazykom i gestom, iným, naopak, veršovaný jazyk Josefa Kajetána Tyla (ešte k tomu preložený do slovenského nárečia) spôsobil nemalé ťažkosti.

Napriek tomu patrí toto predstavenie k dielam, ktoré si získali sympatie festivalového publika. Hravosť, radosť a najmä divadelnosť, charakteristická pre Kamila Žišku, nepochybne otvorili súboru dvere k ich umeleckému rastu, či už hovoríme o dramaturgii, poetike alebo hereckej práci.

- doc. Zdenka Pašuthová, ArtD. -

foto: Michal Lašut

Potulné divadlo J+T, Medzibrod: DON KYCHOT

foto: Michal Lašut

Keď človek poriadne nestíha začiatok predstavenia a vbehne do sály, kde nájde čakajúcich divákov a telefonujúceho technika na javisku, vydýchne si. Dojem, že nezmeškal, je však len chvíľkové zdanie. V tom okamihu už predstavenie v skutočnosti začalo.

Potulné divadlo si zo svojich divákov v predstavení Don Kychot s radosťou i šarmom „strieľa“, pohráva sa s nimi. Súbor, ktorý pre nepriazeň okolností tvoria dvaja členovia, predstaví publiku príbeh Dona Quijota. V podobe, ako by vyzeral, keby ho hral riaditeľ divadla s technikom.

Táto podoba je mimoriadne divadelná, nielen pre samotný princíp divadla v divadle, ale aj pre jednoduchú

a pritom funkčnú estetiku scénoografie. Hlavnou súčasťou je paraván, tvorený nadrozmerným chrbtom knihy s názvom DON KYCHOT. Okrem neho je to už len pár drobností ako rebrík, gitara a – samozrejme – lopaty veterného mlyna.

Takmer klaunská dvojica protagonistov vytvorila aj podmanivý a hravý text, ktorý tiež podmanivo a hravo interpretuje. Popri príbehu Dona Quijota sa v ňom diváci dozvedia niečo o divadle, o výslovnosti v španielčine, ale i o tom, že existuje slovenský dramaturg Miroslav Dacho.

Pod prúdmi umne vystavaných komických výstupov (slovných i situačných) je však stále prítomné pevné dno – posolstvo inscenácie o tom, že snívanie a plnenie svojich snov je nielen dôležité, ale priam nevyhnutné pre šťastný život. (Samozrejme, za predpokladu, že si ich neplníme na úkor ostatných.)

- doc. Zdenka Pašuthová, ArtD. -

foto: Michal Lašut

Študenti Akadémie umení, Banská Bystrica: DEDKO A JA

foto: Michal Lašut

Inscenácia študentov Akadémie umení v Banskej Bystrici má nevšedne silné posolstvo a jedinečnú, citlivú poetiku. Dojem z nej kazí azda len málo funkčná a ešte menej esteticky pôsobiaca scénografia, ktorá s výnimkou tabuliek s názvami dejiska divákovi ničím nepomáha.

Režisérka Anna Tomaštková sa s odvahou pustila do náročnej a dôležitej témy, ktorou sú medzigeneračné vzťahy a smrť blízkej osoby. Zdramatizovala príbeh Mateja, ktorý prichádza o dedka – postupne sa mu vytráca z pamäti (doslova sa zmenšuje), až neostane zdanlivo nič.

„Len“ kúsok v jeho vnukovi. Paradoxne, Matejovi rodičia sa s touto skutočnosťou vyrovnávajú horšie.

Javiskový príbeh je vystavaný na princípe divadelne vdáčnej a oblúbenej dobrodružnej výpravy. Dedko a vnuk v nej putujú na zvonicu, tržnicu, k slnečnicovým poliam, stretnú sa tiež s pirátmi. Príbeh je pritom obohatený o motív priateľstva a slobody, ktorý sa zhmotňuje v divom koňovi (ten je spätý s výrazným hudobným motívom).

Predstavenie je navyše interaktívne. Deti koníkov vymýšľajú meno, pomáhajú dobrodruhom plniť úlohy, hrajú slnečnicové kvety. Tu sa vynikajúco prejavuje režisérkin talent začať a ukončiť hru s deťmi tak, aby dej napomohla, ale aj súhra hereckého kolektívu. Zreteľný je aj režisérkin záujem o prácu s pohybom (najmä pri postave koňa, tiež pri stareckej chôdzi a pod.)

Niektoré obrazy sú dokonale naplnené a pôsobivé, no miestami sa nájdu i „redšie“ miesta, ktoré by si zaslúžili dôslednejšiu výstavbu mizanscén a viac motivovaného javiskového konania.

Veľkou devízou inscenácie sú jej protagonisti. Mladí študenti a študentky sú obdarení vzácnym vnímaním partnerov na javisku, krásnymi hlasmi a schopnosťou „nelíškať sa“ detskému divákovi. Vďaka zvolenej poetike a ich disponovanosti dokáže inscenácia nepochybne osloviť veľmi široké publikum a priniesť ťažkú a dôležitú tému umelecky hodnotným spôsobom.

- doc. Zdenka Pašuthová, ArtD. -

foto: Michal Lašut

Tvorba tvorivých dielní

doc. Zdenka Pašuthová, ArtD.: V rámci tvorivej dielne dramaturgie a kritiky sme sa snažili rozvíjať aj schopnosť zachytiť a vyjadriť, aký význam a zmysel malo to-ktoré predstavenie. Samozrejme, s dôrazom na dramaturgiu festivalu Gorazdov Močenok 2023, ktorý je tematicky zameraný na kresťanské divadlo a hodnoty. Z postrehov, formulovaných v tvorivej dielni, ponúkame malý výber:

Reflexia na inscenáciu *Sunset Boulevard* (Teatro Colorato)

Čierne-biely svet farieb i motívov ma vtiahol do „miniatúrnej veľkého sveta“ neúspešnej filmovej divy Normy Desmond. Akčnosť hercov, dynamika deja, detailne prepracované triky a aktuálnosť témy – takýto je *Sunset Boulevard* divadla Teatro Colorato.

Z úst Normy Desmond zaznieva výzva: „Je to príbeh Salome. Čítajte!“ Tieto slová symbolizujú paralelu s modernou Salome, ktorou Norma Desmond – presýtená egoizmom, pýchou a manipulativnosťou – rozhodne je. Norma, podobne ako kedysi Salome, tancuje pred očami divákov svoj vysnívaný tanec plný vášne, aby si v závere inscenácie vyžiadala svoju obeť – život mladého scenáristu Gillesa.

Tieňohra, využitá v inscenácii, mi však pomohla pochopiť aj metaforickú tieňohru bezcharakternosti, pretvácky a bezcitnosti človeka, ktorému chýba poznanie pravdy i samotná hĺbka pravého ľudského bytia.

Srdečná vďaka za toto výnimočné umelecké dielo.

- Eva Petrášová -

(účastníčka tvorivej dielne dramaturgie a kritiky)

Reflexia na inscenáciu *Hniezdo* (DS Na skok, Raslavice)

Monodráma *Hniezdo*, v podaní ochotníckeho divadelného súboru Na skok, bola originálna svojimi myšlienkami i samotným prevedením, avšak náročnejšia na emocionálne prežívanie a prijatie bežným divákom. Odvíjala sa na javisku medzi divákmi, ktorí sedeli okolo scény tvorenej z piesku vysypaného do kruhu. Naozaj to vyzeralo ako hniezdo.

Toto prevedenie nás vtiahlo do deja, no najmä do prežívania príbehu hlavnej postavy Agnes, ktorú hrala Anežka Hudáčková. Pred nami sa odvíjal príbeh jej vnútorných konfliktov, nezmierenie sa so svojou rodinou, ale ani so sebou samou či so svojím životom. Prežívali sme spolu s ňou rozpoloženie ľudskej duše, ktorá chápe, že utrpenie je súčasťou života, no zároveň netúži po ničom inom ako po šťastí a pokoji. Inscenácia je monológom jednej postavy, ktorý nás prepája s jej vnútornými rozpormi. Monodráma v pravom slova zmysle.

Pre mňa bolo zaujímavé, ako hrdinka hľadala na scéne Boha, ktorého vo svojom trápení nevedela počuť. Utekala sa teda ku zlu, ale vnútorne vedela, že táto cesta nie je tou správnou. Ani na jednej strane však nebola šťastná a neprijala svoj život taký, aký je.

Preto sa vo mne celý čas vynárala otázka o mne samej: „Ako prijímam to, čo mi Boh dáva? Nie som tiež často len plná problémov a negatívnych myšlienok? Chcem a chceme vôbec počuť, čo nám v pravde naše vnútro hovorí? Máme mnoho výhovoriek, ale kto koná?“ Príbeh je aj istou filozofiou o tom, aký by svet mohol byť, keby...

Môžem povedať, že napriek tomu, že na javisku bola celý čas len jedna postava, jej stvárnením a aj náročnosťou pre herečku som bola stále zaujatá a sústredená.

Logo GM
foto: Michal Lašut

Dopomáhali tomu aj zvuky, svetlo a kostým.

Po celý čas som však čakala, že príde isté prepojenie, nejaká nádej, ako tieto problémy riešiť. Neprišlo.

Predstavenie ponúklo naozaj veľa pekných myšlienok. Páčili sa mi svetlé chvíľky, keď hrdinka videla nádej na konci života. Jedným z nich bola časť, keď hrdinka rozprávala o tom, ako príde na konci života pred Boha a On jej odpustí a všetci budeme ponorení do jeho milosrdenstva.

Väčšinou som však pociťovala veľký žiaľ a nekonečnú beznádej. Chýbal mi nejaký konečný záver, myšlienka, posolstvo, dokončenie... Aj keď možno práve takýto záver, plný otvorených a nedokončených myšlienok, bol zámerom tvorcov, ktorí chcú konce nechať na nás, na divákov.

Blízkosťou herečky a prevedením medzi divákmi je inscenácia pre mnohých netradičným zážitkom. Preto aj budúci divák musí počítať s niečím nevšedným a novým.

- Karolína Líšková -
(účastníčka tvorivej dielne dramaturgie a kritiky)

OTVORENE O TVORBE

Vyhodnotenie - ocenenia

Ocenenie I.miesto inscenácii *Dedko a ja*
študentov Akadémie umení v Banskej Bystrici
foto: Michal Lašut

Ocenenie za autentické režijné
postupy Martinovi Bašistovi
foto: Michal Lašut

Ocenenie za najlepší herecký výkon
Anežke Hudačkovej v monodráme *Hniezdo*
foto: Michal Lašut

foto: Michal Lašut

MOJA DNEŠNÁ KVAPKA...

Miroslav, ktorý kedysi organizoval viacero ročníkov GM, si prišiel v sobotu pozrieť záverečné divadelné predstavenie Dedko a ja. Podľa jeho slov bol pekný prvok zapojiť publikum do deja, deti sa zabavili, zistili, že v divadle nemusia byť len pasívne. Povedal, že bolo pekné, keď deti vyberali meno pre koníka a páčil sa mu tiež nápad so slnečnicami, kartónové kvetiny si deti našli pod sedadlami a otáčali ich za pomyselným slnkom – reflektorom. Myslí si, že hra si získala sympatie aj príslušníkov generácie starších divákov, prinajmenšom ich dojala, lebo napríklad pani, sediacu vedľa neho, záver trochu rozplakal.

Sima Magušinová a jej koncert bol istotne skvostným ukončením umeleckej časti festivalu. Asi každý návštevník netrpezlivo očakával jej vystúpenie. Reakcie divákov počas koncertu boli spontánne a kostolom sa ozýval spoločný spev divákov i speváčky a dlhý potlesk po každej piesni. „Ja ju sledujem už dlho, má pekné texty, ona je bezprostredná, úprimná, dáva na dlani svoje vnútro, svoje srdce. Vychádza z nej nefalšovaná výpoveď pocitov, o ktorých sa iní umelci hanbia rozprávať. Spojenie s Otcom, od nej prestupuje úplne plynulo aj na nás, dotýka sa duše. Jej tvorba mi dáva posilnenie. Vo chvíľach, keď mám dojem, že ten život ma celkom zomelie, tak ma presvedčí, že nič nemusí byť až také zlé.“ povedala diváčka Jana.

Fanúšik Štefan si povzdychol: „Jediné, čo tomu môžem vytknúť je, že to bolo krátke! Počúvali by sme ešte aj hodinu, veď Sima je stelesnená láskavosť. Vie človeka nadchnúť a pozdvihnúť, ponúka pozoruhodné zamyslenia. Vystihla aj to, že médiá a bulvár často zavádzajú, sú v nich prekrútené informácie.“

„Veľmi som rada, že po koncerte som v kostole chvíľu počkala a mala možnosť spolu s niektorými priaznivcami stretnúť Simu osobne, odfotiť sa s ňou, vypýtať autogram, poďakovať jej naživo a bezprostredne sa porozprávať o jej tvorbe. Je neuveriteľne skromná, lebo hovorí, že ona je len sprostredkovateľom, to cez ňu rozpráva Pán a ona talent dostala len do daru, a teda nič nie je jej zásluha, ani namáhanie. S tým ja však celkom nesúhlasím, vážim si to, čo dokázala.“ neskrývala nadšenie Dana.

Medzi priaznivcami speváčky bolo aj veľa detí: „Potešila som sa jej piesňam, krásne spieva a vždy sa usmieva a je také slniečko. Veľmi sa mi celý koncert páčil, spievali sme si s ňou. Hádam ju ešte niekde uvidím, pôjdeme sa s maminou na ňu pozrieť aj na iný koncert.“ dúfa Sofia.

- Jana Nováková -

... A ČO SA EŠTE UDIALO?

Odovzdávanie posolstva o začatí Gorazdovho Močenku 2023
foto: Michal Lašut

Blahoželanie jubilantke Elene Bakošovej
foto: Michal Lašut

Slávnostné otvorenie divadelného festivalu
foto: Michal Lašut

Pešia púť do Nity s posolstvom o začatí
Gorazdovho Močenku 2023
foto: Michal Lašut

Slávnostné otvorenie divadelného festivalu
foto: Michal Lašut

Členovia odbornej poroty pred Rozborom divadelného predstavenia
foto: Michal Lašut

Príhovor Michala Lašuta k výstave: Michal Kováč Adamov
foto: Michal Lašut

Výstava: Michal Kováč Adamov
foto: Michal Lašut

Premietanie filmu Dvaja figliari
foto: Michal Lašut

*Sv. omša celebrovaná vdp. Pavlom Krutákom, SVD
foto: Michal Lašut*

*Príchod prvých hostí GM
foto: Michal Lašut*

*Členovia TV Močenok
foto: Michal Lašut*

*Mladí hudobníci
foto: Michal Lašut*

*Prípravný výbor Gorazdovho Močenku 2023
foto: Michal Lašut*

FESTIVAL ORGANIZUJÚ:

Redakčná rada: Bc. Peter Šuvada, doc. Zdenka Pašuthová, ArtD., Jana Nováková

Jazyková úprava: PaedDr. Oľga Pappová

Grafická úprava: Kristína Hodášová

Fotografie: Michal Lašut

Tlač: PC-technik Močenok

Vydavateľ: Obec Močenok ©2023

Náklad: 150 ks

v elektronickej podobe dostupné na: www.krediv.sk

Všetky práva vyhradené

HLAVNÍ ORGANIZÁTORI

Obec Močenok

OZ Krediv

RKFÚ Močenok

SPOLUORGANIZÁTOR

FESTIVAL PODPORILI:

Ing. Elena Jablonická, Bratislava
Poľnohospodárske družstvo Močenok
BERA, s.r.o., Rastislav Benčík
MARFIL, s.r.o., Ján Šilák, Cabaj-Čápor
AGRANIA, s.r.o., Ing. Radošovský
Pekamo s.r.o. Močenok, Ing. Rastislav Murgaš
Fundácia Jána Chryzostoma kardinála Korca. Biskupstvo Nitra
Pri mont ms, s.r.o. Šimon Slamka, MAppSc
HSH, s.r.o., Ing. Timotej Husár, CSc., Veľké Zálužie
Dolina spol. s.r.o., Ing. Vladimír Palo, Cabaj-Čápor
Vagas, s.r.o., Miroslav Vagunda
Ladislav Sabo, Močenok
rodina Horváthová, Rokošova III.
EIZEN s.r.o., Úzka, Močenok
Tibor Rábek – TIBI, B. Klucha, Močenok
ELSA s.r.o., Močenok
PRO MONT MS, B. Klucha, Močenok
Peter Pápay – Vinárstvo, Cintorínska Močenok
Marián Švondra, Chalupy Močenok
Jaroslav Pillár – PILLBUS, s.r.o. Močenok
PZ Zálesie Močenok
PS Močenský háj – Močenok
Rodina Režová, Rokošova, Močenok
Penzión ANUP Ivan Sklenár, Močenok
Mäsovýroba Pata, s.r.o.
Ing. Nováková, Nitrianska, Močenok
Alžbeta Lenčešová, Švábska, Močenok
p. Lenčešová, Biskupa Majera, Močenok
p. Verešová, Biskupa Majera, Močenok
Irena Rábeková, Družstevná, Močenok
Mária Kútina, Rokošova, Močenok
Mária Čagánková, Čingov, Močenok
Michal Eiselle, Dekana Ščasného, Močenok
rodina Révayová, Rokošova II., Močenok
p. Karlubík, Rokošova II., Močenok
Ivana Vörösová, Vinohradnícka, Horná Kráľová
Iveta Kompasová, Nad ihriskom, Močenok
Jozef Kohút, Družstevná, Močenok

TV Močenok

Obec Cabaj-Čápor

Biskupstvo Nitra

Realizované s finančnou podporou Nitrianskeho samosprávneho kraja

Festival z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia

ĎAKUJEME!